

DOI <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-674-4-29>

**ANALYSIS OF LATEST APPROACHES TO DETERMINING
THE ADMINISTRATIVE AND LEGAL STATUS OF HUMAN
RESOURCES ACTIVITIES IN THE NATIONAL POLICE**

**АНАЛІЗ НОВІТНІХ ПІДХОДІВ ДО ВИЗНАЧЕННЯ
АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ СУБ'ЄКТІВ
КАДРОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В НАЦІОНАЛЬНІЙ ПОЛІЦІЇ**

Zhumatiy I. A.

Postgraduate Student

*National Academy of Internal Affairs
Kyiv, Ukraine*

Жуматій І. А.

аспірант

*Національна академія внутрішніх
справ
м. Київ, Україна*

Категорія «правовий статус Національної поліції» загалом є достатньо суб'єктивною з позиції розкриття її змісту, однак спільним для більшості наукових думок є те, що означена категорія репрезентує сукупність право визначальних елементів, що надають уявлення про функціональність цього суб'єкта та базові організаційні складові її забезпечення. Тому правовий статус Національної поліції України як провідного суб'єкта реалізації оперативно-розшукової функції репрезентується через встановлений нормативний базис, який надає можливість для реалізації нею цієї функції; В цілому інститут адміністративно-правового статусу, як провідний у системі адміністративного права, забезпечує науково-доктринальне розуміння основного функціонального призначення Національної поліції у механізмі реалізації правоохоронної функції держави загалом. Вивчення його особливостей зосереджується на аналізі загальних особливостей, що репрезентуються категорією «правовий статус» та окремо – похідних, які деталізують їхні положення через призму галузевої прив'язки [1, с. 398–401].

За Законом України «Про Національну поліцію», Національна поліція України (поліція) – це центральний орган виконавчої влади, який служить суспільству шляхом забезпечення охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку. Діяльність поліції спрямовується та координується Кабінетом Міністрів України через Міністра внутрішніх справ України згідно із законом. Завданнями поліції є надання поліцейських послуг у сферах: 1) забезпечення публічної безпеки і порядку; 2) охорони прав і свобод людини, а також інтересів суспільства і держави; 3) протидії злочинності; 4) надання в межах, визначених законом, послуг з допо-

моги особам, які з особистих, економічних, соціальних причин або внаслідок надзвичайних ситуацій потребують такої допомоги [2].

Неоднозначність законодавства про Національну поліцію обумовлює наявність у правовому статусі даного органу влади певних особливостей, частина з яких має чітко виражений позитивний і прогресивний характер, а деякі, навпаки, викликають ряд суттєвих запитань. Основними позитивними особливостями правового статусу поліції О. Падалка названо наступне: по-перше, Національна поліція стала центральним органом виконавчої влади, що зменшує її залежність від Міністерства внутрішніх справ України та, відповідно, підвищує самостійність у питанні реалізації свого функціонального призначення; по-друге, діяльність поліції має соціально орієнтований та сервісний характер, тобто пов'язана з наданням послуг населенню; по-третє, чітко визначено перелік повноважень Національної поліції; по-четверте, чітко визначено на законодавчому рівні коло поліцейських заходів, у тому числі перелік та підстави використання поліцією спеціальних засобів; по-п'яте, суттєво вдосконалено процедуру формування кадрового потенціалу органів поліції, яка характеризується високим рівнем прозорості; по-шосте, більш ґрунтовно визначено організаційно-правові підвалини взаємодії поліції з громадськістю. Серед негативних аспектів правового закріплення статусу поліції названо: по-перше, невизначеність основних функцій поліції, а також повноважень її структурно-функціональних ланок; по-друге, відсутність чітко прописаного механізму дисциплінарної відповідальності працівників поліції; по-третє, відсутність конкурсної процедури для заміщення керівних посад в органах поліції у зв'язку із просуванням по службі тощо [3, с. 9–10].

Прогресивною тенденцією сьогодення є встановлення адміністративно-правового статусу відносно Національної поліції, що надає можливість зміцнити у державі законність на основі підвищення правової культури органу поліції в цілому та його окремих працівників, удосконалити підходи до організації правозахисної діяльності, зміцнити дисципліну, посилити відповідальність і підзвітність поліції перед громадою [4, с. 32–38].

Як вважає М. Горбач, за змістом адміністративно-правовий статус суб'єктів права – це взаємопов'язаний комплекс юридично закріплених адміністративних завдань (функцій), адміністративних прав та обов'язків, установлених на основі адміністративно-правових норм позитивного (які реалізуються владними суб'єктами адміністративного права) і негативного характеру (які накладаються на суб'єктів адміністративного права), що мають загальний, універсальний характер для всіх однорідних учасників адміністративно-правових відносин [5, с. 7].

Адміністративно-правовий статус Національної поліції України як провідного суб'єкта реалізації оперативно-розшукової функції, як вважає В. Огурченко, репрезентується через коло повноважень її оперативних підрозділів, систему їхніх взаємозв'язків під час реалізації оперативно-розшукових заходів та кінцевий результат їхнього здійснення з позиції соціального та процесуального значення [1, с. 398–401]. О. Падалка визначає, що правовий статус Національної поліції є складною системою, внутрішня форма організації якої визначається низкою юридично значущих ознак і властивостей, кожна з яких характеризує певний аспект даного органу влади, і які у своїй єдності визначають його юридичне становище в суспільстві і державі як суб'єкта відповідних правовідносин [3, с. 9–10]. Танько А. В. вважає, що адміністративно-правовий статус Національної поліції України містить сукупність складників: – цільовий – визначається місією поліції щодо сприяння реалізації державної політики у сфері протидії злочинності та забезпечення громадського порядку, забезпечення прав і свобод людини, інтересів суспільства й держави, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки, а також надання в межах, визначених законом, послуг особам. Пріоритетністю в роботі цього органу держави є служіння потребам окремих громадян і суспільству в цілому, в тісній співпраці та взаємодії з населенням, територіальними громадами та громадськими об'єднаннями на засадах партнерства і спрямування на задоволення їхніх потреб, відповідно до чинного законодавства України; – організаційний, що віддзеркалює структуру Національної поліції, яка складається з таких підрозділів: кримінальна поліція, патрульна поліція, органи досудового розслідування, поліція охорони, спеціальна поліція, поліція особливого призначення, що мають задовольнити потреби усіх верств населення та структур суспільства у правовому захисті й підтриманні безпеки. Крім того, така організаційна структура складається з центрального органу управління поліцією, до складу якого входять організаційно поєднані структурні підрозділи, що забезпечують виконання покладених на поліцію завдань у напрямі захисту прав людини на місцях. – компетенційний – пов'язаний із окресленням завдань, функцій, прав та обов'язків, а також ступенем відповідальності правоохоронного органу й окремих його підрозділів і працівників, що визначають орієнтованість їх діяльності на захист індивіда та гарантованість законності протидії державі з боку людини з метою захисту власних прав і свобод [4, с. 32–38].

Таким чином, адміністративно-правовий статус суб'єктів кадрової роботи в органах Національної поліції це визначене нормами публічного права юридичне становище уповноважених органів і посадових осіб, а також спеціалізованих комісій і підрозділів, яке вира-

жається у закріпленій за ними компетенції щодо організації та здійснення кадрових процедур у поліції, включно з добором і прийняттям на службу, професійною підготовкою, розстановкою і просуванням, оцінюванням та атестуванням, застосуванням заохочень і дисциплінарних заходів, формуванням кадрових рішень та контролем їх виконання, при цьому зміст такого статусу охоплює сукупність завдань, повноважень, прав і обов'язків, меж відповідальності та процедурних гарантій, за допомогою яких забезпечується комплектування поліції професійним персоналом і підтримання службової дисципліни як передумови реалізації правоохоронної функції держави.

Література:

1. Огурченко В. Г. Адміністративно-правовий статус національної поліції України як провідного суб'єкта реалізації оперативно-розшукової функції: теоретико-правовий аналіз. *Юридичний науковий журнал*. № 11. 2023. С. 398–401.

2. Про Національну поліцію: Закон України від 2 липня 2015 року № 580-VIII. *Відомості Верховної Ради*. 2015. № 40–41. Ст. 379.

3. Падалка О. А. Адміністративно-правовий статус Національної поліції України : автореф. дис. канд. юрид. наук. 12.00.07. Харківський національний університет внутрішніх справ. Харків, 2016. 23 с.

4. Танько А. В. Адміністративно-правовий статус органів Національної поліції України як суб'єкта реалізації державної політики у сфері забезпечення прав і свобод людини. *Право і безпека*. 2020. № 1 (76). С. 32–38. DOI: <https://doi.org/10.32631/pb.2020.1.04>

5. Горбач М. І. Адміністративно-правовий статус суб'єктів адміністративного права: теорія і практика : автореф. дис. канд. юрид. наук 12.00.07. Науково-дослідний інститут публічного права, Київ, 2017. 21 с.